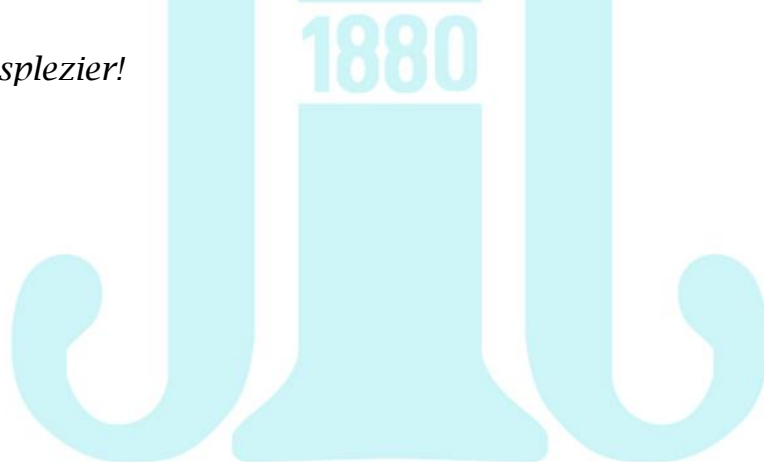

Even uw aandacht...

*Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.
Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het
mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.
Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige
toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van
boekjes voor opvoering beslist.*

Veel leesplezier!

HARTELIJK GECONDOLEERD

(Feu la mère de madame)

Vaudeville in één bedrijf

door

1880

Georges Feydeau

Vertaling: Frans Roth

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen

2002

Nr.2765

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste VIER tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

Toneelfonds J. Janssens B.V.B.A.
Te Boelaerlei 107
2140 Borgerhout Antwerpen
rechten@toneelfonds.be

Bij aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een formulier "aanvraag tot opvoering". Op dit formulier moet men plaats en datum(s) van opvoering invullen; het moet minstens vier weken voor de opvoering(en) naar Toneelfonds J. Janssens B.V.B.A. worden gestuurd.

Enige tijd voor de opvoeringen ontvangt u dan van hen de factuur voor te betalen auteurs- en/of vertaalrechten

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wendt men zich tot:

I.B.V.A "Holland"
Postbus 363
1800 AJ Alkmaar.
info@ibva.nl

TARIEFCODE A2

BELANGRIJKE OPMERKING !

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk *HARTELIJK GECONDOLEERD* op te voeren moet de naam van auteur *GEORGES FEYDEAU*, vertaling *Frans Roth* vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen.

De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.

Wettelijk depot D/2002/0220/055
ISBN 978-90-385- 07996

© 2002 Toneelfonds J. Janssens/Frans Roth
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Toneelfonds J. Janssens – Te Boelaerlei 107 – 2140 Bght Antwerpen
Tel 03 366 44 00 . Fax 03 366 45 01 . info@toneelfonds.be

PERSONAGES

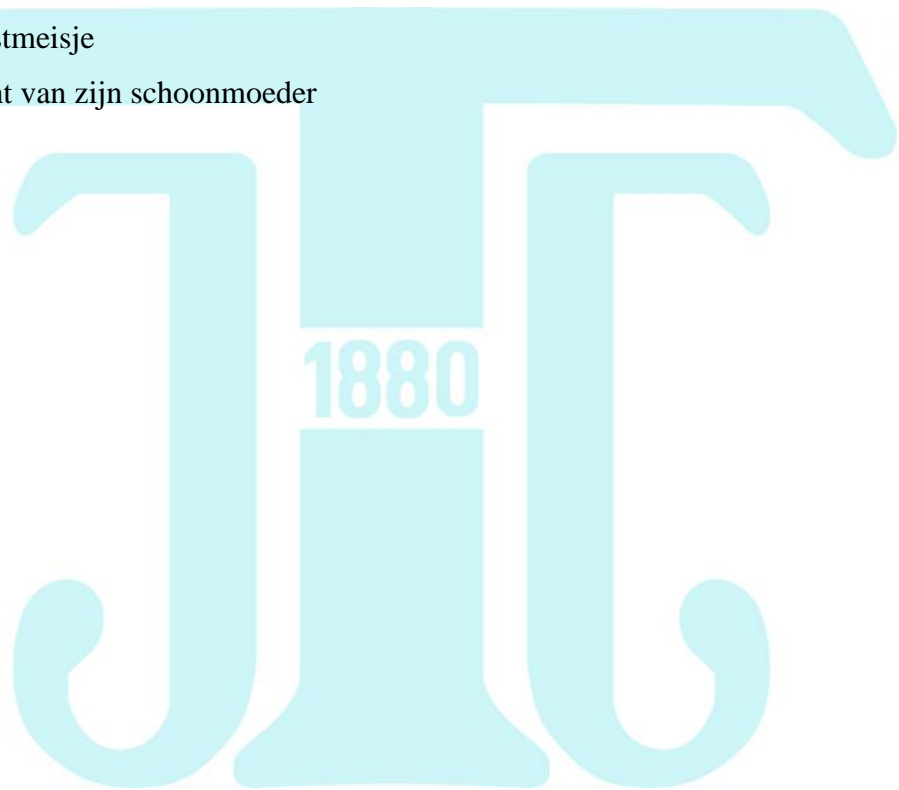
(2 dames – 2 heren)

Lucien

Yvonne, zijn vrouw

Annette, het dienstmeisje

Joseph, huisknecht van zijn schoonmoeder

(Yvonne ligt in bed. Diepe slaap. Er wordt gebeld.)

YVONNE : Wat is dat?... Wedden dat dat Lucien is die zijn sleutel heeft vergeten. Is ie nou helemaal... iemand zo de stuipen op het lijf jagen... ja ja, ik kom al... rustig... ik kom d'r aan!! *(bij de deur)* Wie is daar?

LUCIEN : Lucien, ik ben mijn sleutel vergeten.

YVONNE : Dacht ik het niet... het is me wat... Vooruit, kom binnen.

(Lucien komt op in Louis XIV kostuum)

Komt er nog wat van?

LUCIEN : Neem me niet kwalijk.

YVONNE : Neem me niet kwalijk? Had je je sleutel maar niet moeten vergeten. Leuk hoor om iemand zo uit zijn slaap te halen.

LUCIEN : Heb ik je wakker gemaakt?

YVONNE : Natuurlijk heb je me wakker gemaakt. Je dacht toch niet dat ik de hele nacht op je heb liggen wachten?

LUCIEN : Gelukkig maar!

YVONNE : Gelukkig maar? Vind je het soms leuk dat je me uit mijn slaap hebt gehaald?

LUCIEN : Nee, ik zei 'gelukkig maar', omdat je niet hebt liggen wachten.

YVONNE : Is dit een manier, zo laat thuis te komen?

LUCIEN : Ik kon geen taxi vinden en een beestenweer dat het is. Er waren alleen maar wagons naar Vaugirard en Château d'Eau. Voor je eigen buurt zijn ze er nooit.

YVONNE : Het is vast al een uur of...

LUCIEN : Nee hoor, zo laat is het nog niet...

YVONNE : Sssst... *(de pendule slaat)* Tien over vier.

LUCIEN : Hoezo tien over?

YVONNE : Dat spreekt vanzelf. Die klok loopt tien minuten achter.

LUCIEN : Dat bestaat niet, dan is die van slag af. Daarnet toen ik langs het station kwam...

YVONNE : Ja ja, je wou me toch niet vertellen dat het toen twaalf uur was.

LUCIEN : Twaalf uur niet nee, maar...

YVONNE : Natuurlijk, natuurlijk, dat weet toch iedereen. Als de mannen 's nachts aan de boemel gaan dan zijn de klokken van de huisvrouwen altijd van slag af.

LUCIEN : Hè, wat overdrijf je toch weer. Nu ben ik al aan de boemel geweest. Je wist toch dat het laat zou worden. Vanwege dat artiestenbal. Ik kon toch niet weggaan voordat het begonnen was...

YVONNE : Je had beter helemaal niet kunnen gaan. Je hoort daar niet. Wat zullen de mensen wel gedacht hebben... Jij, een getrouwd man.

LUCIEN : Ach, ze hebben helemaal niet op me gelet.

YVONNE : Kijk uit.

LUCIEN : Wat?

YVONNE : Je paraplu. Je maakt mijn hele kled nat.

LUCIEN : Ik?

YVONNE : En je hoed... Hij lekt als ik weet niet wat.

LUCIEN : Neem me niet kwalijk.

YVONNE : Dat ziet ie niet eens... Wat zie jij d'r uit!

LUCIEN : Dat komt van de regen.

YVONNE : God nog aan toe, wat zie jij d'r uit... Moet je die kousen 's zien. Waar komen die vandaan?

LUCIEN : Van een lingeriezaak.

YVONNE : Nou, stuur ze dan maar weer terug. 't Is geen gezicht. En zou je je jas niet eens uittrekken of wou je hem lekker aanhouden in bed?

LUCIEN : Je hebt gelijk.

YVONNE : Dat heb ik altijd. Wat heb je nou weer?

LUCIEN : Ik heb het koud.

YVONNE : Zo, heb je het koud. En nu wil je zeker dat ik je nog ga beklagen ook.

LUCIEN : Nee hoor, helemaal niet. Maar jij vraagt ernaar en dus zeg ik het. Ik heb het koud.

YVONNE : Dat leert je misschien af om te gaan pierewaaien. Wat doe je daar bij die kachel?

LUCIEN : Ik probeer een beetje warm te worden.

YVONNE : Is ie dan aan?

LUCIEN : Is ie dan aan?... Ja, wat wil je. Dat is de macht der gewoonte... Als ie aan is, dan is het daar... dus... onwillekeurig...

YVONNE : Tja.

LUCIEN : Wat gemeen van je om mij mijn illusies te ontnemen. Ik begon net een beetje warm te worden.

YVONNE : Oh, jij wordt warm van illusies... Nou jongen, wat je vuur betreft, hoef jij je in het vervolg...

LUCIEN : Krijg het...

YVONNE : Het is me nogal wat moois. We zijn pas twee jaar getrouwd. En nu laat meneer zijn vrouw al in de steek om naar een artiestenbal te gaan.

LUCIEN : Alsjeblieft, luister naar me, ik ben moe... als je scène wilt maken, doe dat dan morgen.

YVONNE : Ik maak helemaal geen scène, ik constateer alleen maar.

LUCIEN : Begrijp je dan niet, dat een man er behoefte aan heeft... om niet te beschimmelen, om van alles te zien, te leren kennen voor zijn geestelijke ontwikkeling...

YVONNE : Ha ha, geestelijke ontwikkeling! Moet je hem horen. Wat heeft een kassier bij de Galeries Lafayette nou in Godsnaam te zoeken op een artiestenbal?

LUCIEN : Ik ben niet alleen maar kassier, ik schilder!

YVONNE : Hoezo schilderen? Ach man je kliedert maar wat.

LUCIEN : Ik klieder?

YVONNE : Inderdaad ja. Zolang iemand niks verkoopt, kliedert ie. Verkoop jij wel eens wat?

LUCIEN : Nee, ik verkoop niks. Natuurlijk verkoop ik niks. Dat is nogal logische. Ik verkoop niks omdat ze niks van me kopen, maar anders!

YVONNE : In je hele leven heb je maar één ding geschilderd.

LUCIEN : Ah!

YVONNE : Mijn badkamer.

LUCIEN : God wat leuk. Erg geestig hoor... Ik ben artistieker dan jij denkt. En als artiest is het volkomen natuurlijk, dat ik op zoek ben naar artistieke sensaties.

YVONNE : Geweldig, geweldig! Zeg maar rustig dat je sensaties zoekt, laat dat artistieke d'r maar af.

LUCIEN : Ik geef het op.

YVONNE : Nee maar, dat is het toppunt. Nu, noem er dan eens een. Noem er dan eens een, een van die artistieke sensaties van je?

LUCIEN : Och, het feest was er vol van.

YVONNE : Dat is geen antwoord. Noem er eens een. Vooruit.

LUCIEN : Ik hoef maar een greep te doen... Nu, noem bijvoorbeeld het moment dat de Amphitrite opkwam. Je weet waarschijnlijk niet eens wat dat is, hè, de Amphitrite?

YVONNE : Nee nee, weet ik dat niet? Dat is iets in je buik.

LUCIEN : In je buik? In je buik?

YVONNE : Ja, in je buik, ik weet het zeker.

LUCIEN : Iets in je buik! Het is de godin van de zee.

YVONNE : O... nou ja, ik dacht dat het zoiets was als je blindedarm.

LUCIEN : Dat is niet hetzelfde.

YVONNE : Een mens kan zich toch vergissen.

LUCIEN : Nou en toen die stoet opkwam, dat was nu een artistieke sensatie. Ah, een prachtfiguur, helemaal naakt, in een parelmoeren schelp gedragen door tritons en sirenes.

YVONNE : Helemaal naakt?

LUCIEN : Poedelnaakt.

YVONNE : Het is me wat moois!

LUCIEN : Kijk en daar vergis je je nu in. Er was niets onbehoorlijks aan.

YVONNE : ZO! Nu, dat had ik niet moeten doen.

LUCIEN : Dat spreekt vanzelf. Jij! Dat is nou weer dom wat je daar zegt.

YVONNE : O ja? Iets is onbehoorlijk of het is het niet.

LUCIEN : Maar niet met een heel mooi figuur. En dat model had een lijf... Zo 'n figuur heb ik nog nooit gezien.

YVONNE : Je wordt bedankt.

LUCIEN : Bedankt? Waarvoor?

YVONNE : Voor het compliment.

LUCIEN : Ben je nou alweer beledigd? Ik heb het toch niet over jou. Jij hebt ook een heel goed figuur, maar het is toch niet het figuur van een model als bij die Amphitrite...

YVONNE : *(Rent het bed uit op Lucien af om hem haar borsten te demonstreren.)* Oh heb je er iets op aan te merken? Vertel op wat mankeert eraan?

LUCIEN : Hè wat? Ik weet niet. Nu kijk, hier bijvoorbeeld.

YVONNE : Afblijven. Ik verbied je om eraan te komen. Doe dat maar bij die mooie dame van je met dat veel beter figuur.

LUCIEN : Praat niet zo dom.

YVONNE : Nu zeg op, wat heb je er op aan te merken?

LUCIEN : Echt niet veel hoor. Hier is het zelfs heel goed. Je ziet, ik ben eerlijk, ik ben objectief. Maar meer naar boven toe is het een beetje ingevallen.

YVONNE : Ingevallen?

LUCIEN : Kijk, zo'n sleutelbeen, daar kun je je pet aan ophangen.

YVONNE : Je pet aan ophangen? *(geeft hem een duw)* Hoe durf je zo iets te zeggen?

LUCIEN : Wat krijgen we nou?

YVONNE : Annette! Annette!

ANNETTE : *(slaperig)* Huuuu?

YVONNE : Annette, sta op.

LUCIEN : Annette?

YVONNE : Hoor je wat ik zeg?

ANNETTE : Ja mevrouw.

LUCIEN : Wat krijgen we nou? Ligt Annette in mijn kamer?

YVONNE : Ja Annette, ja, en wat zou dat?

LUCIEN : Dat is kras, dit is het toppunt. Je laat de meid in mijn bed slapen!

YVONNE : Dacht je dat ik alleen bleef, terwijl jij aan 't pierewaaien bent. Dank je feestelijk. Ik ben bang alleen.

LUCIEN : Dat is het toppunt: de meid in mijn bed. En waar moet ik dan slapen?

YVONNE : Nu daar.

LUCIEN : Met de meid?

YVONNE : Wat met de meid? Nu jij thuis bent, kan Annette naar haar eigen kamer en jij gaat in je eigen bed.

LUCIEN : Ik denk er niet aan. Tussen haar lakens liggen? Nooit.

YVONNE : Het zijn haar lakens niet, het zijn de jouwe.

LUCIEN : Maar ze heeft er in geslapen, dat is me voldoende.

YVONNE : Natuurlijk, als je in de lakens mocht slapen van je naaktmodel, dan was je minder kieskeurig.

LUCIEN : Dat zou best 's kunnen, ja.

YVONNE : Nou, wat zeg ik je? Dat zou je best lekker vinden hè? Viespeuk!

LUCIEN : Schei uit, jij.

ANNETTE : (*op*) Hebt u geroepen, mevrouw?

YVONNE : Ja, kom een hier, jij. Weet je wat meneer zegt?

ANNETTE : Nee mevrouw.

YVONNE : Hij zegt dat ik een figuur heb om je pet aan op te hangen.

ANNETTE : Zo...

LUCIEN : Laat je haar daarvoor opstaan, om haar dat te vertellen?

YVONNE : Inderdaad ja. Zij moet je zelf vertellen wat zij ervan vindt, van mijn figuur, om je te bewijzen dat niet iedereen er zo over denkt als jij. Wat zei jij ook weer van de week over mijn figuur, Annette?

ANNETTE : Geen idee, mevrouw.

YVONNE : Denk eens goed na, lieve kind. Ik was met mijn toilet bezig en toen zei ik tegen je: één ding is zeker, er zijn er maar weinig die zo'n figuur hebben als ik. En wat zei jij toen, Annette?

ANNETTE : O ja, toen heb ik gezegd: 'Dat is zo mevrouw, als ik mijn eigen figuur bekijk, lijkt ik wel een strijkplank.'

YVONNE : Zo, nou hoor je het eens van een ander.

LUCIEN : En wat bewijst dat nou? Wat bewijst dat nou? Ik heb altijd tegen je gezegd dat je een bijzonder goed figuur hebt, maar dat is nog geen modelfiguur en...

YVONNE : Nou, dan moet je het voortaan maar zonder mijn figuur doen!

LUCIEN : (*steekt hand uit*) Nou...

YVONNE : Afblijven.

LUCIEN : Nou zeg!

YVONNE : Ik bewaar het wel voor anderen die het meer weten te appreciëren.

LUCIEN : Goed, goed. Bewaar het voor anderen. Bewaar het voor wie je wilt! Voor de Paus voor mijn part. God wat moet een mens een geduld hebben hier. *(Hij gaat zitten in de fauteuil, waar Annette inmiddels in ligt te slapen.)*

ANNETTE : Oooooo!

LUCIEN : En jij naar bed Annette, opgehoepeld naar bed!!

ANNETTE : Daar laten ze je voor opstaan!

LUCIEN : Dat heb ik niet gedaan, dat heeft mevrouw gedaan.

ANNETTE : U had me net zo goed kunne laten slapen.

YVONNE : Het is goed, Annette. Naar jouw mening wordt hier niet gevraagd. Maar nu je toch op bent, kun je mooi meteen naar je eigen kamer, dan kan meneer weer in zijn eigen bed.

LUCIEN : Helemaal niet, helemaal niet. Daar komt niets van in. Ze heeft dat bed nu eenmaal en nu blijft ze erin. Ik slaap hier.

YVONNE : Met mij? Geen sprake van.

LUCIEN : Nou jij slaapt dan maar waar je wilt, maar dit is het echtelijk bed en daar heb ik recht op.

YVONNE : Nou goed... maar als je maar niet denkt...

LUCIEN : Vraag ik je iets?

YVONNE : Nou, dat komt dan goed uit.

LUCIEN : Ga slapen jij!

ANNETTE : Ja meneer.

LUCIEN : Vooruit Mona Lisa, naar bed. Smeer 'm.

ANNETTE : Wat een zootje. *(af)*

YVONNE : Nee, dat zou toch te gek zijn, dat jij je eerst uitleeft op een ander en daarna met mij... Ik dank je feestelijk.

LUCIEN : Alsjeblieft, zeg me dat morgen maar, ik ben moe.

YVONNE : Je hebt gelijk. In plaats van te bekvechten kan ik beter gaan slapen.

LUCIEN : Zo is het, zo is het.

YVONNE : Ik ben toch blij dat de meid je op je nummer heeft gezet.

LUCIEN : Zeg eens, wil je soms dat ik wegga.

YVONNE : Je gaat maar hoor, als je daar zin in hebt.